Ту і Смарагда

11.

I

Молод був молодий, сніг і завірюха.
По вулиці молодий нес блукав;
Обмерз, продрог, здаєть — лиш тулка духа;
На дерев'яно страви й захисту шукав.

Ан чоловік найшов ся лишлостивий
Впустив до хати нас і обігрів,
Повечерував сто як друг правдивий
І пісти дав того=ж, що й сам він їв.

Та нес нагрівши ся у теплій хаті,
Стомлений і напівсонний ся дрімть,
Залісь подерти став гарчать, брехати,
Ще й кинулись, щоб хозяїна вкусить.

Подібний ти до него, брате милий:
Не тисни, хто добро тобі зробив,
А тих, що розуму тебе навчили
Як часто ти зневажив, осмородив!

II

Добру науку приймай, хоч чи і від простого чуєш;
Злоїм на ум не бери, хоч бий мотий голосить.

III

~~Зей сок стануть нелюди вовкали,~~
~~Ти треба вівцям / пасти ся й сам.~~
Як у хмарі мурашку і мурки
Не найде ся мудрий научитель,
То приймай потіху і пораду
Хоч від простих ~~чета~~ і нечетних ут.
Як на народ військо йде вороже
І побачуть мурашці моде в полі
І до міста стануть бігти з криком:
„Ворог! Ворог! Утікай хто може!"
Чи тоді ві мудрі, ві богаті
Не послухають тих простаків?
Чи на кінь тих не почнуть тікати
І ховатись за міцні мури?
А як би найшов ся хто і мовив:
„Що там знають простаки ті глупі?
Відки мають право ся кричати?
Князь на ся тих не посилав у поле."
І гордячи отим простацтвом

Він мовив сам сам без опірности
І мовив сам б горячий у руки, —
Чи не під єго дурними порвети?

IV

Чів, це огонь. Чим більше дров кладеш,
Тим гірше бухає й лютує вчене;
А перестань докладувати дров,
Що геть загасне.

Як моряки в час бурі все з судна
У море мечуть, щоб судно зменшити,
А стихне буря, згадують про шкоду
Й давай тужити, —

Так і чівний у потоку розгалі
Не тямить ~~сам~~, що ~~[illegible]~~ що болаче, —
А чів лише, ~~тоді~~ згодя, що наків,
~~за~~ щиро плаче.

V

(Відм 31/XII 94)

Як серенки золоті
В міздрях бурні свині,
Так Ірала не йде в мовнитоК
Д ле вихований тоні

VI

Як замурохи чоловік
Знеч — ~~[illegible]~~ не може у очах,
Так говорить й — в чужі людний
Не знотіть кох.

VII

Хоч би все небо папером було,
Хоч би все море чорнилом було,
Щоб на перо чі мудрець,
Писати б сіли та писати,
То не сказать їм — мудрець так мудрік —
Мудрости боїні в бік.

VIII

Як вітер ~~[illegible]~~ збурює трубу,
Так ангелів бодрих скликає
Святий слова;
А в чуні сачлеєн це чрать,
Пісень де вигукують, — там
Прихованк чортам.

IX

Книги — мовчаля скрипка:
Хто в ню вгуляє сам до дна,
Той кох і труду немає жалить,
Цінні надо дійсна виконать.

Правдивість я на нг. ка, в сорду А і О = і, Ві, і і (ціна) ї, Ів, Ів, а нормально: в порядку, Я гам, лем хорошо) Христова, Я чтоно, Я ноги, Д мирного, в надовій гаї, Д слабого мудрець, подо в ліжка, Д лемі і збудим, чрета, нго, ніжка (Ноги), гоїть (Ratting. Ran.), Кортів, Т то, то ко